

baptistu vēstnesis

Kristus ir augšāmcēlies!

Visvairāk pasaulē apstrīdēta tiek nevis Jēzus fiziskā esamība, dzīve vai pat nāve, bet Viņa Augšāmcelšanās. Bez tās kristietība būtu skaista filozofiska mācība. Viņa Augšāmcelšanās dēļ tā ir glābšana. Pāvils saka korintiešiem: “Ja Kristus nav augšāmcēlies, .. tad veltīga ir jūsu ticība.”

Kristus Augšāmcelšanās ir **uzvara**. Jēzus dzimšana, brīnumi, mācības – tie visi ir ceļa posmi lielajā Dieva plānā. Mērķis un visa papildījums ir Jēzus Augšāmcelšanās. Grēks vairs nevalda pār cilvēku. No debesīm uz zemi ir pārņemts tilts – Dievs cilvēkam sniedz savu glābjošo roku. Tā ir uzvara.

Kristus Augšāmcelšanās ir **noslēpums**. Racionālie Lieldienu notikuma skaidrojumi noved strupceļā. Lieldienu vēsts provocē nevis mūsu prātu, bet ticību. Augšāmcelšanās nav kas tāds, ko var iztēloties vizuāli. Tā ir dievišķs noslēpums, ticības brīnums.

Bet tajā pašā laikā Kristus Augšāmcelšanās ir **realitāte**. Neskaitāmi ļaužu pulki to ir piedzīvojuši kā realitāti, kas nav pierādāma ar prāta argumentiem, jo prāts var satvert tikai tukšumu: tukšo kapu, novelto akmeni un citas zīmes.

Ja paliekam tikai pie tā, ko varam satvert ar izjūtām – labām ētiskām pamācībām, relikvijām, sensācijām, Jēzus mācības – tad stāvam pie tukšā kapa un skatāmies uz vietu, kur Viņš gulēja. Augšāmcelšanās ir realitāte, kas uzdod jautājumu, vai mēs pareizi dzīvojam. Augšāmceltā istā vieta ir cilvēka sirdī. Nevis prāta atziņa, bet izmainīts, glābts cilvēks ir Augšāmcelšanās realitātes liecība.

Tāpēc Kristus Augšāmcelšanās ir **zemestrīce**. Kāds esi Tu iepretī Lieldienu notikumam? Vienaldzīgs, izbērnīts, pusticīgs? Augšāmcelšanās aicina meklēt, kur Kristus ir mūsu dzīvēs, aicina uz ticību, prieku, pasludināšanu un pārmaiņām. Augšāmcelšanās ir kā milzīgs spēks, kas sagrauj un noārda veco, lai tā vietā nāktu atjaunotne. Kaut mūsu sirdis šajās Lieldienās satricinātu brīnišķīgā Dieva zemestrīce, kas reizē gan izposta, gan rada! Kaut Augšāmcelšanās spēks mūs atkal tā satricinātu, ka mēs tiktu atbrīvoti no grēka, paštaisnības un vecās dabas kapa atjaunotai dzīvei ar Augšāmcelto Kristu!

LBDS bīskapa Teoloģiskās komisijas vadītājs
mācītājs **Dr. Ilmārs Hiršs**

2017. gadā “Baptistu Vēstnesis” aicina kopīgi lasīt Jauno Derību, iepazīstot un pārdomājot tā saucamās “cits citam” un “viens otram” pavēles. Tās ir pavēles, kurās Jēzus un Jaunās Derības autori ietvēruši Dieva norādījumus kristiešu savstarpējām attiecībām draudzē un mūsu uzvedībai plašākā sabiedrībā.

Katru mēnesi aplūkosim vienu pavēli. Pārdomās par tām dalīsies mūsu draudžu garīdznieki.

Pazemība

Mums nepatīk lepnī cilvēki. Arī mēs sev lepnī nepatīkam. Kā pazemība visu padara skaistāku, tā lepnība visu sabojā. Spējīgs profesionālis jebkurā jomā mums visiem šķiet pievilcīgāks, ja, neskatoties uz savu varēšanu un talantu, viņš vai viņa tomēr ir pazemīgs cilvēks. Ja mums palūgtu uzrakstīt savu “mīļāko cilvēku” sarakstu no dažādām jomām (sākot ar baznīcu, mākslu, uzņēmējdarbību un līdz pat sportam), tad visticamāk viena no īpašībām, kas šiem daudzajiem cilvēkiem no dažādajām jomām būs kopīga, ir pazemība.

Un arī pretējais ir patiesība: visādi citādi prasmīgs un apdāvināts cilvēks jebkurā jomā mums drīz vien kaitina, ja viņš rīkojas iedomīgi un lepnī. Ja kāds cilvēks ir ļoti spējīgs savā jomā un ar savu darbošanos dod labumu citiem, iespējams, mēs uz laiku pievērsim acis uz šī cilvēka rakstura vājībām un centīsimies “norīt” viņa lepnības kunkuļus. Bet mēs to darīsim tikai kādu laiku. Drīz vien nāksies secināt, ka šī cilvēka spējas viņu ir uzcēlušas augstumos, kur raksturs viņu nespēj noturēt vai vēl vairāk - nogrūž lejā. Visbiežāk tā ir tieši lepnība.

Izrādās, ka ne vienmēr tā ir bijis. Kad Makverī universitāte Austrālijā nesen veica akadēmisku pētījumu par pazemību, tad šīs sekulārās universitātes pētnieki, kuriem nebija nekāda iepriekšēja nolūka izcelt Kristus lomu pasaules vērtību un morāles attīstībā, nonāca pie negaidīta secinājuma: pazemība kļuva par godājamu īpašību un attieksmi pirmā gadsimta vidū. Līdz tam Romas impērijā pazemība tika uzskatīta par morāli apšaubāmu un par vājuma pazīmi. Pazemīgi bija tie, kuriem kaut kādu iemeslu dēļ bija jādzīvo bailēs, nevis tie, kam dzīvē bija kāda teikšana.

Līdz ar Kristus krusta nāvi Rietumu kultūras un morāles telpā notika “pazemības revolūcija”, kas ieguva globālu rezonansi. Jēzus lika uz pazemību paskatīties no Krusta perspektīvas. Viņa upuris pie krusta radīja jaunu varas un varenības definīciju. Jo Jēzus Kristus, nevainīgais, upurēja sevi par vainīgajiem, atsakoties no savas varas un varenības citu labā.

Lai arī tas mums nevienam nenāk viegli, gudrākie cilvēki jau 2000 gadus cenšas būt pazemīgi. Mēs katrs vēlamies būt pazemīgs. Kāpēc?

Zemākā līmeņa motivācija varētu būt, ka pazemība ir modē un es gribu, lai mani uzskata par pazemīgu, jo tas man palīdz dzīvēt sekmīgāk virzīties uz priekšu un gūt sev vairāk labuma. Bet tāda “pazemība” mūs katru visticamāk agri vai vēlū pievils. Tāda “pazemība” ir tikai bezzobaina lepnība. Mēs visi esam sastapuši cilvēkus (reizēm spoguļī skatoties), kuri apgalvo, ka viņiem cilvēku atzinība nav vajadzīga. Bet tad vienreiz citi tiešām aizmirsa izteikt viņiem atzinību, un pēc brīža neviens šajā situācijā vairs nebija smaidīgs. Varbūt smaidu saglabā tikai tie, kas jau sen sevī atpazinuši lepnības komiskumu un labsirdīgi, kā uz nepieciešamām augšanas sāpēm, noskatās uz to citu izpildījumā. Pirmā gadsimta pasaulē “pazemības revolūcija” nesākās tāpēc, ka pazemība pēkšņi kļuva modīga un stilīgākie centās to valkāt.

Otra, jau augstākas kvalitātes motivācija uz pazemību varētu būt apziņa, ka būt pazemīgam ir morāli labi un tāpēc es tāds cenšos būt. Mums, protams, vajag censties un vingrināties pazemībā. Bieži vien ar paškontroli un piepūli mēs spējam savaldīt savus lepnības uzplūdus un vismaz rīkoties (pat ja tā nejutamies) adekvāti, tas ir, pazemīgi. Tomēr pirmā gadsimta “pazemības revolūcijas” pamatā nebija kolektīva cenšanās būt pazemīgiem.

Ar cenšanos vien lielas lietas nekad nenotiek. Liela cenšanās reizēm rada svārsta efektu un beidzas tieši pretēji: “Es esmu bijis tik ļoti pazemīgs. Kāpēc jūs visi to (manu lielo pazemību, kas ir lielāka par jūsejo) neprotat novērtēt?!”

Ja ar modi un cenšanos ir par maz, kas mums var palīdzēt?

Patiesa, dzīvi un pasaules uztveri izmainoša pazemība sākas ar pieredzi, un to arvien dzīvu uztur pieredze. Mana pazemība nekad nenāk kā gandarijums par mana gribasspēka sasniegto rezultātu. Tā drīzāk nāk kā pārsteigums, ka apstākļos, kuros es reiz nebūtu spējis būt pazemīgs un varbūt vienīgi spētu tāds izlikties (to mēs iemācāmies daudz ātrāk nekā pazemību), es piedzīvoju no sevis pārsteidzošu rīcību un attieksmi, kas ir pazemīga. Es vienlaicīgi esmu tas, kurš brīnumainā kārtā rīkojas pazemīgi, un tas, kurš it kā vēro sevi no malas, jo ir sajūta, ka es piedalos kādā lielākā procesā un pat sevi nedaudz nepazīstu. Es esmu kļuvis par mazu daļu no tā lielā “pazemības revolūcijas” spēka, kuru Kristus atraisīja, nomirstot pie krusta.

Šis pazemības vieglums reti kad atnāk viegli. Vispirms man nākas atziņ, cik tukšs ir mans garīgais modīgums, cik patmīļīgi mani morālie centieni būt labākam par citiem... cik atbaidoši lepnā ir tā mana nolāpītā pazemība...

Reizēm patiesa pazemība nāk kā sāpes, kuras jāiztur, bet tad kā pārsteigums – kā priekšgarša no Debesu valstības, kā atvieglojums – jo ir tik viegli būt pazemīgam, kad tas vairs nav gribasspēka centienu rezultāts, bet Dieva žēlastības pieredze, kura lepnību padara smagu un pazemību – vieglu.

Atrodoties šajā žēlastībā, es neesmu vairs tas, kurš savā mazvērtības sajūtā turpina sevi šausīt par visām savām nepilnībām. Tā vietā es apzinos, ka būt pazemīgam nav domāt par sevi slikti, bet domāt par citiem labāk un – vairāk. Uz to kā uz pazemības atslēgu mūs aicina Pāvils Vēstules efeziešiem turpmākajos pantos: “... Neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām. Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukvoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs; un, cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei!” (Filipiešiem 2:4-8)

Pēteris Sprogis
LBDS bīskaps

Aktualitātes

Rīgas Vīlandes draudze 12. martā svinēja 22. gadavētkus. Dzimšanas dienas svinības pulcēja lielu skaitu esošo un bijušo vīlandiešu, kā arī Vīlandes draugus. Īpašo viesu lomā bija Rīgas Golgātas draudzes jauniešu ansamblis un misijas "Pakāpieni" vadītājs Viljams Šulcs. Golgātas draudzes jaunieši ar pacilātu noskaņu dziesmās novēlēja draudzei "Apgaismot ej šo pasauli!" un "Personīgi pazīt Kristu!" V. Šulcs spilgtā uzrunā klātesošos aicināja domāt par to, kas ir draudze. Dievkalpojums noslēdzās ar Rīgas Golgātas draudzes jauniešu ansambļa un Rīgas Vīlandes draudzes slavētāju kopdziesmu (Foto: Ansis Vegners). Pēc dievkalpojuma sadraudzība un sveiceni vārdos un mūzikā turpinājās, reizē baudot arī svinību cienastu. Šis gads Rīgas Vīlandes draudzei ir īpašs arī ar to, ka draudzes ēkai aprit 130. gadadiena.

Četrpadsmit svētdienskolu komandas 11. martā satikās **Sporta dienā Ventspilī**. Bērni bija ieradušies no Dundagas, Jelgavas, Ķemeriem, Liepājas, Nīcas, Ogres, Paplakas, Priekules, Rīgas, Rudes, kā arī mājinieki – ventspilnieki. Notika sacensības futbolā, mini handbolā, basketbolā un tautas bumbā. Kopvērtējumā 3. vietu ieguva Liepājas Karostas svētdienskola, 2. vietu – Liepājas Pāvila draudzes svētdienskolas komanda, bet 1. vietu izcīnīja Ķemeru draudzes komanda (skat. foto). Piektā Sporta diena aizvadīta - bērni aktīvi sportojuši, guvuši prieku un emocijas sporta zālē un Ūdens atrakciju parkā, kuras vēl ilgi paliks atmiņā. Paldies visiem dalībniekiem un skolotājiem, kuri izturēja līdz galam. Paldies organizatoriem Annas Helmas Tervites vadībā un paldies atbalstītājiem! Paldies Debesu Tēvam, kurš ļāva piedzīvot vēl vienu vērtīgu dienu bērnu dzīvēs! (Foto: Paula Zveja)

No 19. februāra līdz 24. februārim aizvadīta **misijas nedēļa Karostā, Liepājā**. Dievs vienoja 45 cilvēkus no 2 valstīm (Latvija un Nīderlande), 5 draudzēm (Liepājas draudze "Evaņģēlija gaisma", Karostas jaundibināmā draudze, Jaunliepājas misionālā kopiena, Rīgas mājas draudze "Labais Gans", "Sneek" pilsētas draudze no Nīderlandes) un Baltijas Pastoraļā institūta 1. kursa studentus. Mārcis Dejus, Karostas jaundibināmās draudzes sludinātājs, stāsta: "Mēs bijām kā viens, jo bijām fokusēti uz vienu Kungu un vienu misiju. Visi šajā laikā pieauga attiecībās ar Dievu. Misijas rezultātā 15 cilvēki pieņēma Kristu par savu Kungu un Glābēju. Mēs sabiedriskā transporta pieturā dalījām kakao, kafiju un informatīvus bukletus, devāmies mājas vizītēs, uz bērnunamu, bērnu centru un jauniešu centru, pavadījām laiku ar Dievu klusumā un slavēšanā." Misija turpinās arī pēc šīs nedēļas – nākamo divu nedēļu laikā plānotas atkārtotas vizītes šajās vietās. Lūgsim par šiem cilvēkiem, lai viņi iesakņojas Kristū un draudzē! Foto – daļa no Karostas misijas nedēļas dalībniekiem.

1999. gada 8. februārī Pestīšanas Templī pulcējās sievietes, lai "nestu cita citas nastas" (Galatiešiem 6:2). Tā mācītāja Jāņa Šmita dzīvesbiedres Rutas vadībā aizsākās **māsu lūgšanu pulciņš Pestīšanas Templī**, kas darbojas vēl šodien un kurā piedalās sievietes arī no citām draudzēm un konfesijām. Mētra Celmiņa, pašreizējā lūgšanu pulciņa vadītāja, stāsta: "Ruta rosināja mūs lūgt par citām valstīm un vajātiem kristiešiem, par draudzēm un draudžu ganiem, izveidoja mācītāju un sludinātāju kartotēku, kuru mēs turpinām lietot. Mēs turpinām lūgt par mācītājiem un sludinātājiem, BPI studentiem, garīgo atmodu, valdību un prezidentu, LBDS un Sieviešu kalpošanas apvienību un, protams, viena par otru. Katru reizi ir daudzas pateicības par uzklaustām lūgšanām. Katrā lūgšanu reizē gūstam garīgu spēku un jaunu iedrošinājumu!"

Nepārstāt brīnīties

Režisors Kārlis Auškāps, Rīgas Āgenskalna draudzes loceklis, šovasar svinēs 70 gadu jubileju. Pirms sāka strādāt teātrī, ar izcilību pabeidza Rīgas Medicīnas institūtu. Viņš ir neskaitāmi daudzu izrāžu autors, bijis Dailes teātra galvenais režisors un mākslinieciskais vadītājs, darbojies radio teātrī, bijis vairāku Vispārējo latviešu Dziesmu un deju svētku režisors, publikās runas pasniedzējs un pašlaik, esot pensijā, aktīvi turpina darboties gan teātrī, gan mācīt Kultūras akadēmijas un Baltijas Pastorālā institūta studentus, svētdienskolotājus un citus. Kārļa Auškāpa darbus varētu turpināt uzskaitīt, tomēr, kā režisors pats sarunā saka, viņa svarīgākais amats ir būt tētim.

Ko Jūs šobrīd darītu, ja mēs nebūtu sarunājuši interviju?

Strādātu pie libretīņa vienai bērnu izrādei, kas būs par rūķiem. Vēlāk aizskriētu uz veikalu, tad lēnām sāktu domāt par mājas kurināšanu. Smieklīgi, varbūt nemaz nav tik smieklīgi, bet, kad cilvēks ir pensijā, viņam ir daudz mazāk laika nekā tad, kad viņš strādā. Pienākumu izrādās daudz, daudz vairāk. Faktiski tie ir mīlestības darbi, rūpes par tuvākajiem. Iespējams, reizēm tie ir svarīgāki nekā tiešais darbs, aiz kura var viegli noslēpties – man ir darbs, es strādāju.

Esot pensijā, Jūs joprojām strādājat.

Jā, es strādāju gan radio, gan teātrī. Kā tad citādāk? Kā teica mana krusttēva Ulda Bērza tēvs Jānis Bērzs: "Naf ko filosofēt, fajg kustat." Tajā ir milzīga taisnība.

Jūs esat pabeidzis Medicīnas institūtu ar izcilību. Kā tas nākas, ka nepalikāt medicīnā?

Nevaru paskaidrot. Bija kaut kāds iekšējs nemiers, nezinu, vai to var saukt par aicinājumu? Varbūt, nezinu. Esmu mēģinājis par to domāt un noformulēt, bet nekad nekas nav izdevies. Teorētiski, medicīna ir saistīta ar cilvēka miesu, ar fizisko pasauli, māksla vairāk vai mazāk ir saistīta ar cilvēka garu, dvēseli, emocijām, un reliģija – ar

augstāko pakāpi cilvēkā – ar mīlestību, ticību, cerību, ar Dievišķo garu. Var jau būt, ka mans ceļš bija caur zinātni un mākslu uz reliģiju. Tas ir teorētiski un no ārpuses, bet iekšēji? Es nezinu.

Jūs vēl nebijāt pabeidzis Medicīnas institūtu, kad sākat interesēties par teātri?

Jā, paralēli darīju gan vienu, gan otru. Vēlāk strādāju 8. poliklīnikā, Sarkanā Krusta slimnīcā, braucu mājas vizītēs un paralēli mācījos Konservatorijā.

Ģimenes spiedienu par to, ka vajadzētu palikt medicīnā, neizjutāt?

Dabiski, ka izjutu. Drausmīgi izjutu. Viņiem bija grūti, un zināmā mērā viņi mani atbalstīja ne tikai emocionāli, bet arī materiāli. Atceros, ko tēvs teica, kad nopietni sāku interesēties par teātri un virzīties prom no medicīnas: "Apdomā, apdomā! Tas būs grūtāk, nekā tu spēj iedomāties, un viduvējību mākslā ir pietiekami daudz. Es nelikšu šķēršļus, bet, lūdzu, apdomā!"

Pašam nebija šaubu, baiļu?

Dabiski, ka bija bail. Taču kaut kas droši vien bija stiprāks par bailēm. Bija nedrošība, bet sapratu, ka ir jāmacās un jāmacās, jālasa un jāmēģina darīt. Nebija laika baidīties. Iedomājieties, no rīta - mēģinājums teātrī, dienas vidū – lekcijas Konservatorijā, vakarā – izrāde, naktī – dežūra slimnīcā. Labi, tāds grafiks nebija katru dienu, taču pietiekami regulāri.

Kā teātri kolēģi uztvēra to, ka esat ārsts?

Mani labu laiku sauca par "doktoru". Diezgan bieži bija nepieciešams kādam palīdzēt, sniegt konsultāciju, izrakstīt recepti, kamēr man vēl bija tādas iespējas un tiesības. Kolēģi izturējās ar lielu cieņu.

Kā jūs nonācāt Dailes teātrī?

Sāku mācīties Tautas kinoaktieru studijā kopā ar Jāni Paukštello, Mirdzu Martinsoni, Akvelīnu Līvmani un citiem. Šīs grupas vadītāji bija Aina Matīsa un Arnolds Liniņš. Un, ja pareizi atceros, Arnoldu Liniņu virzīja uz Dailes teātri kā galveno režisoru. Vai tāpēc, vai ne tāpēc beidzām Kinoaktieru studiju,

automātiski sākām mācīties Konservatorijā un skaitījāmies Dailes teātra 5. studija.

Jūs sākat kā aktieris?

Jā.

Un kā kļūvāt par režisoru?

Es vienmēr esmu gribējis būt režisors. Vienkārši nebija tādas iespējas, tāda kursa, lai mācītos. Bija jābrauc uz Kijevu vai Maskavu, kur, lai varētu iesniegt dokumentus, bija nepieciešams divu gadu praktiska darba stāžs. Tāpēc kaut kas bija jāsāk darīt praktiski.

Par aktieri nekad nav gribējis būt?

Nē. Tas bija pa ceļam. (Smejas.) Tā jau nevar teikt, tā ir cita profesija un ļoti cienījama profesija. Tāpat kā hokejā – ir treneris un spēlētājs. Teātra karjeru, ja tā var teikt, es sāku Kinostudijā kā skatuves strādnieks, lai redzētu, kā top skatuve, kā viss tiek būvēts.

Kas jūs fascinē teātrī?

Nezinu. Tas ir jautājums skatītājiem. No iekšpuses tas ir smags un grūts darbs. Ja tev ir darbs teātrī, tā ir slimība, bet, ja nav – ir vēl briesmīgāk. Es domāju, ka tā ir jebkurā radošā profesijā. Tas ir smagi, neizskaidrojami un nepasakāmi. Par fascinēšanu nav runa, bet gan par iekšēju impulsu. Tāpat kā runājam par to, kāpēc aizgāju no medicīnas, es neņemot paskaidrot. Tāpēc, ka tas ir jādara, es to nevaru nedarīt. Kā Mārtiņš Luters teica: "Šeit es stāvu, un citādi es nevaru!"

Kurš Jums pašam ir tuvākais no saviem iestudējumiem?

Oi, neprasiet. Visi bērni mīļi, kod, kurā pirkstā gribi, visi sāp.

Tā ir?

Bez šaubām! Kāds varbūt ir mazāk iznācis, kāds ir nepelnīti novērtēts, ir neizskaidrojamas neveiksmes un negaidīti cildinājumi, ir darbi, kuros ielikts dikti daudz enerģijas, bet kaut kā "neazīet". Ir visādi, bet visi bērni mīļi. Gadās arī, ka izrāde nemaz nepiedzimst vai ka piedzimst tikai pēc desmitās izrādes. Tur arī savas dīvainības un neskaidrības, tāpat kā ticības lietās – galu galā ir noslēpums. Jo tikko ir darīšana ar garu, dvēseli, dāvanām, ko Tas Kungs mums ir devis, tas nav mūsu prātam aptverams, tur ir Viņa ceļi. Vari vai nu ļauties, vai neļauties.

Kurš posms izrādes tapšanā Jums patīk visvairāk?

Man patīk mēģinājumu process, meklējumi, atradumi, kļūdas, un... tā ir tāda brālība. Starp citu, man vienmēr ir licies, ka teātris ir pasaule pasaulē. Kad esmu svešā vietā ar nepazīstamiem cilvēkiem, varu sajust – tie ir no manas cunftes. Tāpat kā jurnieki, lidotāji viens otru atpazīst, tā arī teātra cilvēki viens otru jūt. Jo praktiskā darbošanās, kopā apēsts sāls puds, ir lietas, kas vieno cilvēkus, šī sasaiste, ka tev jābūt atvērtam un atklātam, nevari nekur noslēpties. Ja gribi būt radošs, tev ir jābūt īstam un jāciena citu

īstums. Tajā ir tik daudz cilvēcisku kvalitāšu, bez kurām nav iespējams mēģinājumu process. Lielā mērā tāpēc, vismaz latviešiem, teātris ir spēlēts visur, arī cietumos, slimnīcās, patversmēs, Sibīrijā un daudz kur citur. Piemēram, bēgļu nometnēs Vācijā, kad nebija ko ēst, ieejas maksa teātrī bija nevis nauda, bet gabaliņš maizes. Savukārt, ja tev bija gabaliņš speķa, varēji sēdēt pirmajās rindās. Teātris un tā process cilvēkiem deva tik daudz, tas neļāva aizmirst, ka viņi ir cilvēki. Teātrim ir sava burvība, un, kaut arī zinu, ka ir bijuši gadsimti, kad teātra cilvēki ir nicināti un nīcināti, viduslaikos ir bijuši gadi, kad visiem bija bārdas, bet noziedznieki un aktieri nedrīkstēja tās nēsāt. Aktieri tika apsūdzēti saistībā ar gariem un iemiesošanas, un ir konfesijas, kur tāds uzskats joprojām ir dzīvs.

Kā Jums teātrī ir izdevies saglabāt veselo saprātu?

(Smejas.) Caur bērnišķību, mīļā sirds, caur rotaļu un bērnišķību. Mēģinot neņemt visu tik nopietni. Citādāk tas būtu neiespējami. Esmu ierakstījis savā blociņā, ka šogad vajadzētu mēģināt trenēt labsirdību, vienkāršību un pazemību. Tik vienkāršas un tajā pašā laikā tik grūtas lietas.

Kā Jūs tās trenējat?

Labsirdību? Es... mēģinu nekritizēt. Ne man priest, ne man tiesāt. Mēģinu pieņemt to, ka viss ir lielā Tiesneša rokās. Man tas var patīkt vai nepatīkt. Cenšos *neuzsēsties* uz to, kas man nepatīk, un vēlēt labu tam, kurš mani ir sāpinājis, bet tas nav tas pats, kas mīlēt savu ienaidnieku, jo mīlēt ienaidnieku ir vēl dziļāk, vēl smagāk. Vienkārši mēģinu tikt vaļā no kritizējošām domām, no īgnuma, no sarūgtinājuma un pieņemt to, ka viss, kas notiek, notiek ar Tā Kunga ziņu.

Vienkāršība – mēģināt tikt vaļā no liekām domām, liekām runām, liekiem darbiem, drēbēm galu galā. Un pazemība... ar to ir milzīgi grūti. Savā raksturā esmu nepacietīgs, brīžiem nesavaldīgs un arī egoistisks. Ar to man ir visgrūtāk...

Jūs arī strādājat kā pasniedzējs Baltijas Pastorālajā institūtā.

Jā, tā ir sanācis, ka strādāju kā publiskās runas pasniedzējs. Esmu par to strādājis vairākās augstskolās, arī Kultūras akadēmijā, Latvijas Kristīgajā akadēmijā, esmu strādājis arī ar svētdienskolas skolotājiem.

Vai atšķiras kristiešu auditorija no, piemēram, aktieriem?

Nē. Viņi runā vienādi neskaidri. Cilvēki paliek cilvēki. Varbūt atšķiras vingrinājumi, teksta analīze, vai vairāk lasām Bībeli, vai citus tekstus, lugas, dzeju. Tāpat kā man liekas, ka nav iespējams *kristīgais basketbols*: vai nu tu spēlē labi, vai slikti, tāpat arī – vai nu tu runā labi, vai nē.

Kāds bija Jūsu ceļš pie Dieva?

Arī nevaru pateikt. Un es arī neriskēju to uzminēt. Tā vienkārši gadījās. Viņš kaut kādā

dīvainā, burvīgā veidā caur notikumiem, iekšējām sajūtām, atklāsmēm, sirdsapziņu, grēka apziņu ir vēris acis man pašam uz savu dzīvi. Neliek mieru šajā sakarā tas, ka vislielākā Dieva žēlastība ir nevis tā, ka Viņš piever acis uz taviem grēkiem, bet, ka Viņš atver tavas acis uz savu dzīvi, taviem grēkiem. Joprojām mēdzu pēkšņi atcerēties, ka to vēl esmu sadarījis, tad to vēl un tad to. Ir viena bulta, kas iet arvien dziļāk un dziļāk sirdī iekšā un rāda grēku bezdibeni, un tajā pašā laikā ir kaut kāda žēlastība, kas no tā bezdibeņa ceļ augšā un saka: "Arī to es tev esmu piedevī!" Un šīs divas bultas man visu laiku iet cauri sirdij, gan tā, kas atver acis uz maniem grēkiem, gan tā, kas nāk augšā un saka: "Piedots! Piedots! Apžēlots!" Un tā ir katru dienu.

Aptuveni pirms cik gadiem Jūs iepazīnāt Dievu?

Es uzdrošinos teikt, ka tas varēja būt astoņdesmito gadu vidus, kad sāku vērsties pie Dieva, lūgt palīdzību. Un tad vēl pēc desmit gadiem Dievs mani pa īstam nolika uz ceļiem, ne tikai uz ceļiem, bet guļus. Ceļš uz katra sirdi Kungam ir citāds. Kuru Viņš grib apdāvināt ar ticību, to Viņš arī apdāvinās, es jau varu visādi izgrozīties un gribēt, bet, ja es neļaujos, tad... Kā tajā dziesmā, kas, manuprāt, ir visskaistākā no baznīcas dziesmām: "Māci man ticēt, Kungs, māci man lūgt..." Tālāk ir par to, ka māci man bērnišķi ticēt un bērnišķi lūgt. Un, ja to izdodas realizēt... bērnišķība ir tik būtiska.

Kā saglabāt bērnišķību?

Es domāju, ka tas katram ir citādāk. Kādam šī bērnišķība var pārvērsties par muļķošanu, un tad arī nekas nebūs. Ja godīgi, es nezinu. Varbūt tā ir ziņkārbība, spēja brīnīties... Varbūt es riskēju atbildēt, ka bērnišķība ir spēja brīnīties, sajūsmināties, lēkt pāri peļķēm, sportot, pikoties, tašķīties ar ūdeni, barot putnus, aiznest

kaimiņu sunim kauliņus, risināt ar bērnu krustvārdu mīklas, spēlēt ar viņu hokeju.

Kas ir tas, ko Jūs dēlam gribētu iemācīt?

(Pauze.) Tas ir vissmagākais jautājums. Grāmatas "Zēnu audzināšana" autors saka, ka viņam ir daudz lomu un daudz pienākumu, bet no visiem darbiem, visām sociālajām lomām (un viņš ir profesors, pasniedzējs un daudz kas cits) viņam vissvarīgākais darbs un vismīļākais vārds ir "tētis". (Pauze.) Sausi skanētu un tas nebūtu tas, ko jūtu un domāju, ja es teiktu, ka ticību. Jā, bez šaubām, mums ir kopīgas lūgšanas pirms ēdienreizēm, pirms gulētiešanas, bet... Drīzāk, lai viņš nezaudētu spēju saskatīt Dieva brīnišķīgo spēku katrā sīkumā, katrā radībā, katrā priekšmetā un vairāk par visu – katrā cilvēkā, savos tuvajos, mīļajos, klasesbiedros. Teoretizēt, gudri runāt, tas ir skaisti, bet novērtēt to katru milimetru – tanī ietilptu viss pārējais, jo, lai to izdarītu, ir nepieciešams ļoti daudz kvalitātes. Tā ir arī spēja brīnīties, sajūsmināties par cilvēkiem, notikumiem, par katru jaunu dienu.

Kā Jūs šodienas apstākļos, kad bērniem ir pieejams tik daudz, to mācāt?

Laiki ir stipri samocīti, sarežģīti un sapinušies, vērtības tiek jauktas, jāmēģina viņam pašam iedot... Līdzīgi, kā mēs nevaram bērnu pasargāt no vīrusiem un bacilēm, varam tikai stiprināt viņa imunitāti. Stiprināt garīgo mugurkaulu, skatu uz dzīvi, to mēģināt veicināt ar piemēriem, ar klātbūtni, ar praktisko dzīvošanu, ar ceļojumiem un iespēju robežās pasargāt no pasaules, arī no mākslas, kultūras, no nevajadzīgām grāmatām, no samocītības. Ja tagad pasaka, ka mūzika vai māksla var būt jebkas, es saku, ka nevar gan! Ja mēs Ņujorkā aizejam uz smalku izstāžu centru un tur ir izlikti izkārņījumi, es domāju, ka tas ir slimi. Jāmēģina atlasīt labas filmas, labu mūziku, iemācīt kritiski domāt.

Kā Jūs ikdienā piedzīvojat Dievu?

Mīļā sirds, to nevar pateikt. Ir dienas, kad neko nepiedzīvoju, ir sausums, izmisums, ir dienas, kad pats sev riebjos. Un tad pēkšņi tas notiek caur nepelnītas žēlastības sajūtu, caur kaut kādiem impulsiem, bet tas ir reti. Un ir sirds apcietinājuma mirklī, tad nāk žēlastības straume, kas tos atkausē. Tas otrs jau arī nesauž. Un arī tas ir noslēpums. Patiesībā, jo vairāk es dzīvoju, jo mazāk varu kaut ko izskaidrot. Un jo vairāk mēs mēģinām pateikt vārdiņus un burtiņus, jo mazāk tur jēgas un dziļākas būtības. Reizēm man šķiet, ka sava taisnība ir tam *klusētāju ordenim*. Klusums... Līdzīgi kā lūgšanā. Joprojām mēģinu ātrāk un vairāk izteikt to, ko esmu iecerējis, ko man gribētos, un tad aizmirstu daudz svarīgāku lietu, ka man jāļauj, lai Viņš runā un atbild. Ļaut, lai Viņš runā... (Klusums.)

Sagatavoja Evija Mileiko

Foto no Dailes teātra arhīva

LBDS Kongress 2017

"Viņā visa miesa, kopā saturēta un visādām palīgsaitēm vienota, pastāvīgi aug pēc tām spējām, kas katrai viņas daļai dotas, kļūdama aizvien pilnīgāka mīlestībā." - Efeziešiem 4:16

LBDS KONGRESS 2017
SESTDIEN, 20. maijā, plkst. 10:00-17:00
Savienības namā, Lāčplēša ielā 37, Rīgā

PIETEIKŠANĀS

Lūdzam Kongresa delegātu un viesu sarakstu (vārds, uzvārds, dzimšanas gads, tālrunis, e-pasts, draudze, statuss) sūtīt uz: LBDS, Lāčplēša ielā 37, Rīga, LV-1011, vai e-pastu: kanceleja@lbds.lv (pēc tam nosūtīt arī protokola izraksta oriģinālu).

Termiņš: šī gada 20. aprīlis

DALĪBAS MAKSA

Dalības maksa: **EUR 15** – draudzēm 50 km rādiusā no Rīgas; **EUR 10** – pārējām draudzēm par katru delegātu vai viesi. Dalības maksā

iekļautas Kongresa sagatavošanas, tehniskā nodrošinājuma, ēdināšanas un citas organizatoriskas izmaksas.

DELEGĀTU UN VIESU IEVĒLĒŠANAS KĀRTĪBA

Aprēķini jāizdara, ņemot vērā draudzes locekļu skaitu uz 2017. gada 1. janvāri:

Ja draudzes locekļu skaits ir mazāks par 50 – jāievēl 1 delegāts;

Ja draudzes locekļu skaits ir lielāks par 50, tad no katriem pilniem 50 – jāievēl 1 delegāts, no atlikuma, kas ir 25 un vairāk, – vēl 1 delegāts;

Papildus no katras draudzes, neatkarīgi no draudzes locekļu skaita – vēl 1 delegāts.

Šī gada Kongresā laicīgi pieteikto viesu skaits netiek ierobežots.

IELŪGUMS

Kongresā īpaši aicināti piedalīties LBDS pensionētie garīdznieki. Dalības maksu sedz LBDS.

LBDS aicina piedalīties Kongresā viesu statusā garīdzniekus, kuri pašlaik nekalpo konkrētā draudzē, kā arī jaundibināmo draudžu pārstāvjus.

DARBA KĀRTĪBA

9:00-10:00 Reģistrēšanās

10:00-12:30 Pirmā sēde. Vada LBDS bīskapa vietnieks, mācītājs Edgars Godiņš

Svētbrīdis, Kongresa atklāšana, konstruēšanās

Viesu sveicieni

Pateicība par mūža ieguldījumu

Mūžībā aizgājušo darbinieku pieminēšana

Mandātu komisijas ziņojums

Bīskapa Pētera Sproģa uzruna

Aizlūgums par LBDS jaunaļiem garīdzniekiem

12:35-13:35 Pusdienu pārtraukums

13:35-15:30 Otrā sēde. Vada LBDS bīskapa vietnieks jaunu draudžu dibināšanā, mācītājs Kaspars Šterns

Nominācijas komisijas ziņojums par LBDS Padomes un Revīzijas komisijas kandidātiem

LBDS Padomes locekļu un Revīzijas komisijas vēlēšanas aizklātā balsošanā

Nominācijas komisijas ziņojums par

nākošā Kongresa komisiju kandidātiem

Komisiju vēlēšanas

Revīzijas komisijas ziņojums, LBDS finanšu darbības pārskata un budžeta apstiprināšana

LBDS apvienību, nozaru aktualitātes

Padomes, komisiju locekļu sveikšana

Informācija

15:30-17:00 Dievkalpojums ar Svēto Vakarēdienu un Baltijas Pastorālā institūta Pastorālās kalpošanas programmas 7. izlaidums

Palīdzēsim Valdemārpils-Ārlavas draudzei

Pagājušais gads Cīruļos Valdemārpils-Ārlavas draudzei iesākās bez lieliem plāniem. Tomēr februārī LBDS Reģionālajā tikšanās uzziņājam par iespēju rakstīt projektu sadarbībai ar Oklahomu. Tas lika paskatīties uz lietām draudzē no citas perspektīvas. Izvirzījām divas prioritātes: baznīcas jumta nomaiņu un vasaras dienas nometni atsevišķi zēniem un meitenēm vecumā no 10 līdz 14 gadiem.

Uzrakstījām projektu un ar to pateicām Dievam, ka esam gatavi darīt to, ko pirms tam uzskatījām par nepaveicamu – veikt baznīcas jumta nomaiņu. Agrā pavasarī radās iespēja rakstīt projektu Eiropas Savienības LEADER programmā. Projekts tika apstiprināts EUR 43 000 apmērā – tie ir līdzekļi ēkas jumta nomaiņai, siltināšanai un otrā stāva izbūvei. Mūsu daļai no šīs summas ir jābūt 10% jeb EUR 4300. Tas mums deva spārnus, jo šādu iespēju mazai draudzītei nelielā ciematā iegūt bez Dieva ziņas nav iespējams.

Pašlaik kārtojam pēdējās atļaujas, lai jau šopavasār uzsāktu būvniecības darbus. Vēlamies izremontēt telpas, kur sniegt sociālos pakalpojumus draudzes locekļiem un ciema iedzīvotājiem, kā arī rīkot lūgšanu vakarus un nometnes. Liels izaicinājums ir savest kārtībā elementāras lietas – ievilkt ūdensvadu, izveidot kanalizāciju un apkures sistēmu. Lai veiktu visus nepieciešamos remontdarbus, mums nepieciešami EUR 6000.

Dievs mums rāda, ka Viņam ir plāns mūsu draudzei, un mēs Viņa vadībā gribam būt gatavi to īstenot. Ir lietas, kuras uzsākot, saprotam, ka tikai ar Dieva vadību to varēsim. Pašlaik ejam uz priekšu ticībā.

Ja jums ir jautājumi vai Dievs aicina mūs atbalstīt, lūdzu, sazinieties ar mani: mob. 26337414 vai e-pasts: gvadone@inbox.lv.

Gita Vadone
Valdemārpils-Ārlavas draudze

Šoreiz iepazīstinām ar Arti Kaņepu, BPI 1. kursa studentu. Arta un viņa sievas Ingūnas ģimenē aug četri bērni – Dāvis (15 gadi), dvīņi Ralfs un Parisa (11 gadi) un Artis jeb Arčiņš (9 gadi) – bērns ar īpašām vajadzībām. Sarunā ar Arti – par sapņiem, ceļu pie Dieva, ģimeni un “svēto neapmierinātību”. Interviju pilnā apjomā lasiet BPI mājaslapā bpiriga.lv.

Kā Tu sastapi Dievu?

Bērībā par Dievu neko nezināju, bet atceros, ka lūdzu Viņu. Tuvāk Dievam es nācu savas sievas dēļ. Ingūna apmeklēja Kandavas luterisko draudzi. Es viņu vedu uz baznīcas pasākumiem, nekad neiebildu pret baznīcā iešanu, tikai lūdzu, lai mani liek mierā ar šo tēmu. Varbūt uz kādu Ziemassvētku dievkalpojumu aizgāju. Es biju pret kristietību, uzskatīju, ka visi mācītāji ir zagļi, krāpnieki un baznīcā iet tikai vecas tantes.

Reiz sieva īpaši lūdza, lai atnāku uz Alfas kursa nodarbību. Lai ģimenē būtu miers un sieva – priecīga, nolēmu, ka aiziešu uz vienu nodarbību. Tur bija tāds foršs luterāņu mācītājs Raimonds Mežiņš, kura teiktais mani ļoti uzrunāja. Pēc trešās nodarbības sapratu, ka Kristus ir tas, kas man dzīvē ir trūcis. Ļoti strauji pieņēmu visu, kas saistīts ar kristietību. Vēlāk izrādījās, ka mana sieva gadu pirms manas atgriešanās pie Dieva bija Vecās Ģertrūdes draudzes mācītājam Rinaldam Grantam lūgusi, lai lūdzu Dievu par mani. Dievs diezgan ātri atbildēja uz šo lūgšanu. Tikai Ingūna nebija gaidījusi, ka būšu tik aktīvs kristietis. Viņa bija cerējusi, ka kļūšu mīļāks vīrs, kas svētdienās nāks līdzī uz dievkalpojumu, tāpēc bija mazliet vilusies, ka man ar svētdienām vien nepietiek. (Smejas.)

Kā pēc tam turpinājās Tava dzīve?

Es vienmēr esmu bijis liels sapņotājs, bet, iepazīstot Dievu, man likās, ka kristietim nepiedienas būt lielam sapņotājam, ka jāskatās uz dzīvi reāli. Bet, piepildot daudzus manus sapņus, Dievs mani pārliecināja par pretējo.

Atceros savu pirmo lielo sapni. Jau 13-14 gadu vecumā pēdējā skolas dienā nākot mājās, es sev apsolīju, ka nedzīvošu tā, kā mans tēvs – man būs ģimene, bērni un manā mūžā būs viena sieviete. Sapnis ir piepildījies, nevis pateicoties man, bet tam, ka Dievs man stāvējis klāt, vadījis, pirms es Viņu pazinu. Es esmu sapņojis par daudz ko, ko likās, ka es neesmu cienīgs darīt, bet Dievs tomēr ļāvis darīt. [...]

Man ir “svētā neapmierinātība” - kalpošana vīriem. Redzu vīru bezatbildību gan sabiedrībā, gan draudzē. Vēlos redzēt, ka vīri draudzē slavē Dievu – dzied, lasa

Artis Kaņeps

lasījumus, uzņemas atbildību, uzdrošinās pieņemt lēmumus. To mēģinu ieviest arī Uguņciema draudzē. Esmu runājis ar mācītāju, ka vēlos darboties ar vīriem. Esmu dažus no viņiem jau uzrunājis, vēlos saaicināt visus kopā, lai varu viņus iesaistīt Dieva plānā, lai viņi tur var atrast savu vietu, ieraudzīt savu potenciālu.

Ar ko Tu nodarbojies pirms mācībām BPI?

Man nav bijis iespēju mācīties. Mamma mūs, piecus bērnus, audzināja viena pati, mums ļoti agri bija jāsāk strādāt. Aktīvi nodarbojos ar sportu, bet tas bija jāatstāj, kad mamma pazaudēja darbu. Mājās bija bads vārda tiešajā nozīmē. Es 14 gadu vecumā aizgāju strādāt mežā uz pilnu slodzi – 12 stundas dienā. Vairāk esmu mācījies dzīves skolā, nevis skolas solā. Pēdējos gados veicu dažādus remontdarbus un santehnikas darbus. Šie darbi man deva iespēju pašam plānot savu brīvo laiku. Tolaik biju pārgājis uz baptistu draudzi un aktīvi kalpoju, tāpēc gribēju vairāk laika kalpošanai.

BPI man ir platforma, no kuras uzsākt kalpošanu jaunā līmenī. Te atnācu, kad biju lielā krīzes posmā – nesaskaņas draudzē, kalpošanas pilnībā pārtrūkušas. Biju nolēmis mesties biznesā, taču sirdī jutu, ka mani vilka atpakaļ kalpošanā. Tad mans pirmais mācītājs Raimonds Mežiņš uzaicināja uz pasākumu misionāriem. Tur sestdienā lūdzām par manu neapmierinātību. Pirmdien man zvanīja mācītājs Kaspars Šterns. Es sapratu, ka Dievs man dod iespēju un, ja mani pieņems ar visām manām problēmām, es izmantošu šo iespēju. Kasparam teicu, ka padomāšu, bet jau biju izlēmis. Par BPI biju dzirdējis, bet man likās neiespējami tur mācīties. Vismaz pirmo gadu mācības nevar apvienot ar darbu, tāpēc šķita, ka nevarēšu finansiāli nodrošināt ģimeni. Taču tobrīd tas nelikās šķērslis. Un Dievs visu šo laiku ir gādājis par mums.

Kā sieva reagēja uz Tavu lēmumu?

Mana sieva bija pilnīgi “par”! Viņas domas joprojām nav mainījušās, tikai viņai ir grūti,

jo mazajam ir problēmas ar veselību. Muguras smadzeņu bojājuma dēļ Arčiņam ir kustību traucējumi ar lielu muskuļu saspringumu, tādēļ viņš nespēj pats sēdēt, rāpot, runāt. Kopš jaunā gada Arčiņš ar kaut ko cīnās, liekas, ka viņam kaut kas sāp. Tā kā viņš nerunā, ne mēs, ne ārsti nevaram pateikt, kas viņam kaiš. Bet Arčiņš ir ļoti gudrs, un viņam ļoti patīk mācīties. Ingūna ikdienā vienmēr ir kopā ar Arčiņu. Viņai pašlaik ir daudz vairāk jāiznes nekā man.

Tava sieva Ingūna izklausās īpašs cilvēks. Pastāsti par viņu!

Esmu kandavietis, mana sieva ir no Grobiņas, bet satikāmies mēs Ventspilī. Mūsu kopā būšana iesākās kristiešiem netradicionālā vietā – krogā “Livonija” Ventspilī, mēs tad vēl nebijām kristieši. Uzreiz viņa “ieķēros”. Es toreiz strādāju mežā, dzīvoju Kandavā, Ingūna – Ventspilī. Nopirku mobilo telefonu, kas tolaik bija ļoti ekskluzīvi, kāpu uz mājas jumta, kur bija zona, lai zvanītu viņai uz taksofona būdiņu norunātajā laikā. [...] Mana ģimene saka, ka Ingūna ir kā eņģelis, kas ienāca mūsu ģimenē, jo caur viņu ienāca arī Dievs. Viņa ir rokdarbniece. Pirms Ziemassvētkiem viņa pelnīja naudu ar rokdarbiem, taču lielākā viņas dienas daļa ir veltīta mūsu mazajam. Mēs abi esam ar tādu asu raksturu kā spridzekliši, tāpēc reizēm rodas nesaskaņas. Bet kalpošanas ziņā mēs esam vienās domās. Viņa atbalsta manu sapni par vīru kalpošanu, jo arī piedzīvojusi vīriešu bezatbildību. Ja Ingūna mani neatbalstītu, nezinu, kā es būtu izturējis to grūto periodu. Ingūna joprojām ir mana burvīgā sieva – visus 17 gadus, kopš esam pazīstami.

Ko Tev līdz šim devušas mācības BPI?

Te es saņemu to, ko vēlējos – ļoti daudz strādāju pie sevis, mācos ne visas lietas noskaidrīt kā ar cirvi, būt elastīgāks. Saprotu, ka ne vienmēr viss ir jāpasaka, jācinās par savu taisnību. Jāprot arī paklusēt, saprast, ka tajā mirklī otram cilvēkam varbūt ir taisnība, ne vienmēr man vajag mainīt viņa domas. Piemēram, mūsu kā kursabiedru vidū arī ir dažādi uzskati, bet mēs varam brīnīšķīgi sastrādāties.

Ko mēs varam lūgt Dievam par Tevi?

Lūdziet par mūsu ģimeni, par mazā Arčiņa veselību un dziedināšanu. Lūdziet par manu sieviņu, kas pašlaik nes vissmagāko nastu. Lai es varu pabeigt iesākto, jo, zinot, kā iet mājās, ir grūti koncentrēties uz mācībām. Lai Dievs rāda vietu, kur kalpot Viņam.

Interviju sagatavoja
Nora Rautmane
BPI Projektu vadītāja

LBDS Reģionālās tikšanās Rīgā un Viesītē

Ir aizvadītas pēdējās šī gada Reģionālās tikšanās – 18. februārī Rīgā un 25. februārī Viesītē. Tāpat kā Liepājā un Cēsīs, uzrunas teica LBDS bīskaps Pēteris Sproģis un Latvijas Mākslas akadēmijas lektors, *Overpriced* dizaina studijas līdzīpašnieks, draudzes dibinātājs Aigars Mamis, aicinot klātesošos aizdomāties par laikmetu, kurā dzīvojam un kā to izmantot, lai efektīvāk nestu pasaulei Evaņģēliju. Tāpat bija iespēja piedalīties nozaru tikšanās un pārrunāt interesējošos jautājumus.

Dalībnieku atziņas pēc tikšanās Rīgā

Aigars Atvars (Rīgas Golgātas draudze):

Mani uzrunāja A. Mamja pieredze par attiecību veidošanu ar kafējnīcas apmeklētājiem, kā rezultātā pēc laika vairāki cilvēki ir sākuši dziļāk interesēties par kristietību. Prieks, ka ir šāda jauna paaudze, kura zina, kā uzrunāt un aizsniegt vienaudžus. Pasākumā vairāk uzzināju par BPI Kalpošanas stratēģiskās attīstības centra SĀC piedāvāto apmācību draudžu padomēm, kas vērsta uz draudzes mērķu formulēšanu un attiecību veidošanu. Draudzes padome var labāk strādāt, labāk saprasties, ja tās locekļi ir iepazinūši viens otru un apzinās katra redzējumu un sapņus.

Tabita Runce (Ģipkas draudze): Jau ierasts, ka bīskaps P. Sproģis savā runā veiksmīgi izmanto bagātus vēstures ekskursus, no kā gan mācīties, gan vēl jo vairāk – to gaismā pārdomāt mūsu šodienas darbības. Ikviens mācekļa garīgā izaugsme

ir mūsu prioritāte – šo domu kopumā nostiprināja Reģionālajā tikšanās dzirdētais, domu apmaiņa un sadraudzība – (pat neskatoties uz to, ka, kā dzirdējam, pēdējais

A. Mamis uzrunā Reģionālās tikšanās dalībniekus Rīgā

vārds, šķiet, vairs nav saprotams ārpusdraudzes kultūrā, bet tikai kristīgās draudzes un sadraudzības kontekstā) – tas joprojām ir tik jauki un vērtīgi!

Raimonds Logins (Rīgas Vīlandes draudze):

Lekcijas par postmoderno laiku, kurā dzīvojam, bija labs izaicinājums manai domāšanai un ticu, ka arī citiem no draudzes. Vadītājiem ir vērtīgi to dzirdēt, bet vērtīgāk ir būt kopā un domāt par praktisko pielietojumu. Svarīgākais nav metodes, bet mīlēt arī ar prātu, tas ir, iepazīt laikmetu, kurā dzīvojam, un domāt, kā varam pasludināt Kristu.

Dalībnieku atziņas pēc tikšanās Viesītē

Inese Kaļupniece (Jēkabpils draudze):

Vienmēr ir prieks būt Viesītē, un šī reize nebija izņēmums, izbaudot īstu un patiesu

viesmīlības paraugstundu! Paldies bīskapam P. Sproģim par lekciju, kas lika pārdomāt, kas ir tas, ko citi saņem, ienākot draudzē. Kas ir tas, ko sludinām, vai tās ir tikai pareizas atbildes? Vai arī esam gatavi būt tie, kas palīdz cilvēkiem nokļūt līdz šim pareizajām atbildēm?

Jānis Stankevičs (Madonas draudze):

Esmu ļoti priecīgs, ka LBDS rīko Reģionālās tikšanās. Labi ir būt brāļu un māsu vidū, kas ir uzņēmušies kādu atbildību draudzē. Veselīgi ir dzirdēt praktisko pusī, kā notiek darbs nozarēs, un caur to ieraudzīt arī savu draudzi veselīgi augam vai nīkuļojam. Prieks par aicinājumu, ko izteica A. Mamis, - būt vērtīgiem un redzēt vietas, kur es šodien varu satikt un uzrunāt cilvēkus. Braucot mājās, automašīnā sprāgi diskutējam par jautājumiem, kurus ierosināja bīskaps P. Sproģis. Pateicamies Viesītes draudzei par viesmīlību!

Juris Grigs (Viesītes draudze): LBDS

Reģionālā tikšanās ir laba iespēja tikties ar Savienības vadību, nozaru vadītājiem, tuvākajām draudzēm, lai uzzinātu, kā iet citur, un iedrošinātu viens otru. Prieks, ka arvien vairāk draudžu izmanto šo iespēju. Bīskapa P. Sproģa uzruna bija aktuāla, par šī laikmeta izaicinājumiem. Saredzējām, ka Dievs mūsu Viesītes draudzi jau vada šajā virzienā. Dievs liek aizdomāties par to, cik mūsdienās nozīmīga ir mīloša un pieņemoša draudze, kurā nešķirojam cilvēkus, mums nav svarīgs viņu izskats, uzvedība vai dzīves uzskati, bet esam gatavi pieņemt ikvienu.

Āgenskalns atbalsta nozaru vadītājus

Rīgas Āgenskalna draudzē 18. februārī norisinājās Pateicības vakariņas pastāvīgajiem draudzes kalpošanas komandu dalībniekiem. Tas ir tikai viens no veidiem, kā draudze rūpējas par tiem, kas aktīvi kalpo.

Pateicības vakariņas draudzes kalpošanu komandu dalībniekiem

nepieciešama lielāka kopības sajūta un daudz jūtams atbalsts no draudzes vadības – pastāvīga interese, praktiska palīdzība, padoms un iedrošinājums. Toreiz tika izvirzīti mērķi, bet pagājušajā gadā tomēr secināts, ka ne viss darbojas, kā iecerēts. Draudze nonāca pie secinājuma, ka mācītājam ir nepieciešams palīgs darbā ar kalpošanu vadītājiem, un šo pienākumu 2016. gada septembrī uzņēmās **Kaspars Prūsis**. Kaspars stāsta: “Kad uzņemos pienākumus draudzē, sākumā kopā ar kalpošanu vadītājiem izvērtējam situāciju un vajadzības. Šobrīd ir iezīmējušies vairāki virzieni, kuros kalpošanu

vadītājiem tiek dota iespēja pašiem pieaugt, stiprināties garīgi un attīstīt savas komandas. Vienu reizi mēnesī tiek ar katras kalpošanas vadītāju individuāli, kā arī ar visu kalpošanu vadītājiem kopā. Tas ir laiks, kad lūdzam Dievu un arī mācāmies par komandas veidošanu un vadīšanu, mācekļību un veselīgu attieksmi pret kalpošanu.”

“Divas reizes gadā dodamies izbraukumos. Gada sākumā ir vienas dienas izbraukums kalpošanu vadītājiem kopā ar draudzes Padomi, kurā atskatāmies uz iepriekšējo gadu un plānojam jaunā gada aktivitātes. Rudenī ir nedēļas nogales izbraukums kalpošanu vadītājiem ar dzīvesbiedriem, kurā rūpējamies par emocionālo un garīgo veselību un izaugsmi. Šajā izbraukumā piedalās arī kāds lektors. 2016. gada septembrī nozaru vadītājus par Svētā Gara tēmu uzrunāja mācītājs Haincs Bossi no Vasarsvētku draudzes Šveicē. Šogad septembra izbraukumā runāsim par veselīgu attieksmi pret kalpošanu. Vienu reizi mēnesī kalpotājiem ir iespēja piedalīties slavā un pielūgsmē, saņemt aizlūgšanas un tikt garīgi stiprinātiem. Šādā vakarā kalpot tiek aicināti kalpotāji no citām draudzēm,” skaidro K. Prūsis.

Draudzē arī tiek veidota jauna tradīcija - reizi gadā ārpus draudzes telpām organizēt Pateicības vakariņas visiem draudzes kalpošanas komandu dalībniekiem. Papildus šīm aktivitātēm ir izveidota skola, kurā tiek apmācīti mazo grupu vadītāji Alfa kursam.

Sagatavoja **Silva Atvara**
Rīgas Vīlandes draudze

Draudžu dibināšana turpinās

Ar Dieva vadību esam noslēguši piekto draudžu dibināšanas apmācības M4 ciklu. Šajā ciklā piedalījās komandas no Rīgas, Liepājas, Olaines, Rojas, Pastendes un Krāslavas. Lai arī dažas komandas pārtrauca savu kalpošanu, tomēr ir prieks par tām komandām, kas ar M4 apmācības palīdzību ir virzījušās uz priekšu.

Apmācība M4 pati nedibina draudzes, bet tā ir platforma un rīks, ar kura palīdzību varam palīdzēt draudžu dibināšanas komandām virzīties soli pa solim uz priekšu. Līdz šim lielākā daļa komandu to ir novērtējušas kā labu instrumentu, kas palīdzēs draudžu dibināšanas pirmajos posmos.

Draudžu dibināšanas apmācība M4 sastāv no četrām tikšanās reizēm (jeb moduļiem), kas notiek divu gadu laikā. Pirmajā modulī koncentrējamies uz topošās draudzes vīziju, komandas veidošanu un vērtībām. Otrajā modulī komandas mācās, kā kļūt par draudzi, kas spēj uzrunāt mūsdienu sabiedrību un aizsniegt cilvēkus ar Evaņģēliju. Trešajā modulī komandas mācās no Dieva Vārda un viena no otras par mācekliību. Pēdējais, ceturtais modulis, ir vērsts uz jaunu vadītāju un kalpošanu pavairošanu. Komandas arī tiek aicinātas domāt, kā kļūt par draudzi, kas spēj pastāvēt ilgtermiņā.

Rojas komanda darbībā

M4 vērtība vienmēr ir bijusi tajā, ka apmācība ne vien spēj dot labu biblisku saturu un stiprināt dalībnieku attiecības ar Kristu, bet arī iespēju komandām izvērtēt pašreizējo kalpošanas situāciju, domāt par to, kā to uzlabot, un smelties jaunas idejas. Ļoti vērtīgs apmācības aspekts ir pieredzes apmaiņa – brīži, kad komandas dalās savā pieredzē un mācās viena no otras. Apmācības uzdevums ir arī palīdzēt komandām nebaidīties sapņot, nebaidīties spert ticības soli un būt gatavām pieņemt neērtus, izaicinošus lēmumus, nospraužot reālus, bet tajā pašā laikā arī ambiciozus mērķus. Tādēļ M4 noslēgumā komandas vienmēr izstrādā konkrētus rīcības soļus, nosprauž konkrētus mērķus turpmākajiem sešiem mēnešiem. Protams, plānošana

notiek, apzinoties, ka Dievs ir ne vien mūsu aicinātājs, bet arī darītājs un ka Viņam pieder visa vara debesīs un virs zemes. Būtisks M4 aspekts ir laiks Dieva priekšā, Viņa vadības meklēšana un aizlūgšanas vienam par otru.

Lai arī M4 apmācības cikls šīm komandām ir noslēdzies, tas nenozīmē, ka komandas ir pilnīgi gatavas draudzes dibināšanai. Atbalsts un lūgšanas katrai komandai ir vajadzīgas arī turpmāk un tikpat ļoti kā M4 laikā. Lai palīdzētu turpināt uzsākt kalpošanu, katrai komandai ir mentors, kurš vismaz reizi mēnesī tiek ar vadītāju.

Olaines komanda

Ļoti ceram, ka jau 2018. gada pavasarī varēsīm uzsākt jaunu M4 apmācību ciklu, kurā piedalīsies komandas no dažādām Latvijas vietām.

Varbūt kādam vēl ir jautājums – vai tiešām mums ir jādibina draudzes? Vai nepietiek ar draudzēm, kuras jau ir? Piepildīsim ar cilvēkiem esošās draudzes un tad dibināsim jaunas! Joprojām ticu un esmu pārliecināts, ka mums ir vajadzīgas spēcīgas un augošas esošās draudzes. Bet viens labs un tajā pašā laikā vienkāršs arguments ir sekojošs fakts: ja saskaitītu, cik jūsu pilsētā ir draudžu, cik cilvēku tās spētu uzņemt svētdienā, ja tiktu aizpildīti visi baznīcas soli – vai visiem pietiktu vietas? Vēl viens arguments ir fakts, ka sabiedrība šodien ir tik dažāda. Ne vienmēr mēs varam aizsniegt visus cilvēkus ar vienu un to pašu kalpošanas formu, un ne katra draudze spēj īstenot kalpošanu dažādās formās. Jauna draudze bieži vien ir daudz elastīgāka, meklē jaunus veidus un formātus, kā aizsniegt nekristiešus un uzrunāt viņus ar Evaņģēliju.

Un, protams, galveno iemeslu draudžu dibināšanai mums dod Kristus aicinājums: "Jūs būsiēt mani liecinieki Jeruzālemē, Jūdejā, Samarijā un visā pasaulē." Lai arī mums var šķist, ka mūsdienu tehnoloģiju un moderno komunikāciju laikmetā visi zina par Dievu, Kristu un draudzi, šie Kristus vārdi

Lai arī M4 ir divu gadu apmācība, man tā ir kļuvusi par kaut ko vairāk. Tieši tādēļ īsti nevaru pieņemt apmācības noslēgumu. M4 vienmēr iedvesmo un atgādina par fokusu uz Jēzus Kristus Lielo uzdevumu. Esot prom no ikdienas apstākļiem, vides, visa komanda ir daudz vairāk koncentrēta uz nākamo mērķu sasniegšanu un savas reālās situācijas izvērtēšanu. - **Oskars Lūsis, Jaunolaine**

M4 bija laiks, kad komandā varējām izvērtēt draudzes dibināšanu Rojā. Pārdomājot un lūdzot, sapratām, ka esam nepietiekami strādājuši pie komandas garīgās izaugsmes. M4 pavadītais laiks stiprināja mūsu komandu, un mūs īpaši iedvesmoja citu komandu stāsti. Lūgšanās guvām spēku turpmākajai misijai Rojā. - **Kārlis Kleinhofs-Prūsis, Roja**

Manuprāt, pēdējais M4 modulis palīdzēja izvērtēt virzienu, kurā ejam, un veidu, kādā kalpojam. Bija jādama par to, vai viss, ko darām, tiešām ir nepieciešams, vai tas tiešām palīdz draudzes veidošanas darbā. Nepārprotami brīnišķīgs iedrošinājums bija dzirdēt, kā iet pārējiem līdzīgi domājošiem, kā arī vienkārši pavadīt kopā labus brīžus. - **Andis Jašs, Rīga**

joprojām ir aktuāli. Šie Kristus vārdi mums atklāj, ka Evaņģēlijs un Kristus draudze nestāv uz vietas, tā virzās uz priekšu, meklējot jaunas vietas, jaunas cilvēku grupas un jaunus veidus, kā apliecināt Kristu un ticību Viņam. Tādēļ ir tik svarīgi, ka mēs esam atvērti Dieva vadībai, jautājot: "Kur Tu, Jēzu, sūti mani?"

Ja Tu esi domājis par draudžu dibināšanu, aicinu Tevi lūgt Dievu un izvērtēt savu aicinājumu Viņa priekšā. Dievs aicina, un cilvēki apstiprina Viņa aicinājumu. Kas ir tie apstiprinājumi, kas liecina, ka Dievs Tevi mudina iesaistīties jaunas draudzes veidošanā? Veido komandu un iesaisti cilvēkus! Pieredze rāda, ka vienam nodibināt draudzi ir neiespējami. Tev ir vajadzīgi cilvēki, kas atbalsta, kas darbojas kopā ar Tevi, kas ir gatavi nodoties Dieva dotam uzdevumam ilgtermiņā. Iespējams, tieši komandas veidošana būs galvenais rādītājs, kas liecinās par to, vai paļāvībā uz Dievu esi spējīgs nodibināt draudzi. Sazinies ar mums. Domāsim un meklēsim kopā veidus, kā palīdzēt Tev spert pirmos soļus draudžu dibināšanā.

Lai Dievs dod, ka Latvijā ir arvien vairāk kristocentrisku, pavairoties spējīgu un misionālu draudžu!

Kaspars Šterns

LBDS bīskapa vietnieks jaunu draudžu dibināšanas jautājumos

Samīlot bērnus austrumos

No šī gada 19. februāra līdz 26. februārim akcijas “Zvaigzne austrumos” vadītājs Pēteris Eisāns devās uz Jordāniju, lai klātienē piedalītos dāvanu nodošanā bērniem, tiktos ar cilvēkiem un kalpotājiem partnerdraudzē. Publicējam fragmentu no sarunas, kas pilnā apjomā lasāma LBDS mājaslapā.

“Katru gadu vēlos pēc iespējas vairāk iesaistīt cilvēkus, kas atbalsta akciju arī citās valstīs, lai viņi paši spētu piedzīvot un nodot šo sajūtu tālāk,” stāsta Pēteris Eisāns. “Šoreiz man līdzī brauca Nelli Vassila, akcijas koordinatore Igaunijā, un Monika Kaušele, koordinatore Lietuvā. No Latvijas mūsu komandā bija arī fotogrāfs Andris Sproģis.”

Jordānijā komanda piedzīvoja dāvanu izdalīšanu trīs formātos. Viens no veidiem ir pasākumi. Pasākumā, kas ilga aptuveni pusotru stundu, iekļautas dziesmas, skeči, uzrunas, rotaļas, siltā maltīte un noslēgumā – dāvana. Šādus pasākumus organizē komandas dažādās Jordānijas pilsētās.

Igaunijas Neatkarības dienas svinēšana viesu mājā. No labās: A. Sproģis, P. Eisāns, N. Vassila, M. Kaušele

Otrais – mājas vizītes. “Šajā reizē viesojāmies pie divām ģimenēm. Kopumā redzot un dzirdot stāstus, novērojām pozitīvu tendenci – bērni sākuši iet skolās,” skaidro P. Eisāns. Vizītes ģimenēs ir īpašas ar to, ka var vairāk un personīgāk parunāties ar bērniem par to, kas patīk, kā iet skolā. Apciemojot ģimenes, atklājas arī viņu skaudrie stāsti. Gandrīz katrā ģimenē kāds ģimenes loceklis ir pazudis, bieži nav tieši tēvu un palikušas tikai sievietes ar bērniem. Iemesls pazušānai ir Sīrijas valdošā režīma veiktie aresti vai iesaistīšanās kara darbībā ar pretējiem grupējumiem.

Trešais veids ir bēgļu nometnes apmeklējums. Cilvēki šādās nometnēs dzīvo teltīs. Braucot uz telšu pilsētiņu, viss tika saskaņots ar varas iestādēm un komandai līdzī bija policija. Konkrētā nometne, uz kuru devās akcijas pārstāvji, atradās pie pašas Sīrijas robežas, – noslēgta kopiena ar aptuveni 50 ģimenēm. Dzīve teltī ir ļoti lielā vienkāršībā un nabadzībā. Bērni staigā basām kājām vai plastmasas *iesļūcenēs*. Jordānijā ziemas sezonā naktīs temperatūras stabiņš noslīd pat zem nulles. Lai gan pa dienu ārā spīd saulīte un ir silts, iekštelpās, īpaši jau teltīs, valda vēsums un drēgnums.

“Nometnē mūs uzņēma ļoti laipni,” P. Eisāns turpina. “Uz vietas dzīvo viena skolotāja. Viņa nostādīja bērnus rindīnās pie mūsu busiņa, kurā bija dāvana, un viņi tur visu laiku kārtīgi, bez dauzīšanās un ālēšanās nostāvēja. Ne gluži miera stājā, bet apbrīnojami rāmi! Cilts vecākie pie teltīm puslokā novietoja krēslus un mūs apsēdināja. Obligātais rituāls – cienāšana ar kafiju – uz visiem ir viens porcelāna trauciņš, kurā ielej ļoti stipru kafiju, burtiski vienu malciņu. Ja viesim ar to ir gana, tad, dodot krūzīti atpakaļ, tā rokā ir jāpakrata. Ja to nepakrata, tad ielej vēl, taču vairāk par trīs reizēm prasīt jau skaitās nepieklājīgi. Pēc tam cienā ar tēju, kur nu jau katram savā krūzītē ielej ļoti saldu melno tēju. Mūs cienāja ar kafiju un tēju, cilts

Telšu nometnes bērni ar dāvaniņām

vecākie aprunājās ar policiju un mācītāju. Pēc tam tika nosaukts katra bērna vārds un vecums, un mēs iedevām dāvaniņu. Šajā vietā redzējām bērnus prieku, bet tas bija prieks ar tādu skumju pieskaņu, ko mēs nepamanījām iepriekšējos pasākumos un vizītēs. Mums ir patiesi ļoti liels prieks, ka dāvaniņas varēja nonākt arī šādā vietā.”

Vizīte pie ģimenes

Nākamais solis līdz jaunai “Zvaigzne austrumos” akcijai ir ceļojošā fotogrāfiju izstāde, tādēļ šoreiz iesaistīti profesionāli fotogrāfi. Ēģiptē “Izdari manā vietā” kastiņu izdalīšanā piedalījās Billijs Locs un Jordānijā – Andris Sproģis.

“Vēlos novēlēt katram darīt to, ko Dievs liek uz sirds. Darīt to ar prieku un mīlestību. “Zvaigzne austrumos” ir viena no labākajām iespējām, ja jūs gribat samīlot bērnus austrumos,” noslēdz P. Eisāns.

Sagatavoja **Silva Atvara**
Rīgas Vīlandes draudze

Andris Sproģis: “Degsme, ar kādu Ammānas kristiešu draudze izmanto katru iespēju kalpot bēgļu ģimenēm, ir pārsteidzoša. Turklāt viņi to dara ne tikai savā pilsētā, bet daudzās vietās visā Jordānijā. Dzīļu iespaidu atstāja beduīnu bēgļu nometnes apmeklējums Sīrijas pierobežā. Tie ir cilvēki, kas ne no viena neko nepieprasa, dzīvo piespiedu nabadzībā un tomēr cenšas paši nodrošināt savu iztiku, taču vislabprātāk atgrieztos savā dzimtenē.”

Nelli Vassila, akcijas koordinatore Igaunijā: “Katra dāvaniņa, kas tiek nosūtīta, ir milzīga bagātība kādam bērniņam. Tai līdzī nāk arī vietējās draudzes ieguldījums, un pati dāvaniņa ir kā misija. Jordānijā sapratu, ka apstākļi ir daudz sliktāki, nekā biju iedomājusies. Tādēļ, ja vien nemainīsies situācija pasaulē, Igaunija noteikti piedalīsies arī nākamajās “Zvaigzne austrumos” akcijās.”

Monika Kaušele, akcijas koordinatore Lietuvā: “Brauciens uz Jordāniju palīdzēja man labāk izprast situāciju. Brīnišķīgie brīži, redzot bērnu mirdzošās acis un platos smaidus, saņemot dāvaniņas, ir nenovērtējami. Pat neatvērta, pati dāvaniņa jau sagādāja milzīgu prieku! Bērni visur ir vienādi, un visiem patīk saņemt dāvanas. Ļoti ceru, ka bērni dziedināsies no piedzīvotajām šausmām, bet gribētos, lai viņi patur atmiņā to, ka šajā grūtajā brīdī kāds par viņiem ļoti domāja ar beznosacījuma mīlestību. Tā arī ir mana motivācija turpināt piedalīties šajā akcijā.”

Nedēļas Bībeles lasījums: Pētera 1. vēstule 4:12-5:14

1 Lūgsim, lai Dievs dod mums patiesu pazemību Viņa un cilvēku priekšā.

2 Lūgsim par **Jēkabpils draudzi** un mācītāju **Jāni Lūsi**. Pateiksimies Dievam par bērniem, kas apmeklē svētdienskolu. Lūgsim spēku un gudrību skolotājiem, stiprinājumu draudzes locekļiem. Lūgsim par iespējām uzrunāt ar Kristus vēsti savās darba vietās.

Nedēļas Bībeles lasījums: Filipiešiem 1:1-30

3 Lūgsim par Bulgārijas Baptistu savienību ar 128 draudzēm un 5 150 draudžu locekļiem.

4 Lūgsim par topošo draudzi **Krāslavā**.

5 Lūgsim par žurnāla "Marija un Marta" komandu.

6 Pateiksimies un lūgsim par **Jelgavas draudzi** un sludinātāju **Ainaru Ginteru**. Lūgsim pēc Dieva vadības draudzes padomei un kalpošanu vadītājiem, pieņemot lēmumus par draudzi. Lūgsim par Dieva stiprinājumu draudzes sieviešu kalpošanas tālākai darbībai.

7 Lūgsim par Zviedrijas Baptistu savienību ar 758 draudzēm un 67 000 draudžu locekļiem.

8 Lūgsim par LBDS Jaunatnes apvienību, lai Dievs attīsta un svētī tās darbu.

9 Pateiksimies Dievam par Viņa Dēlu un Viņa lielo glābšanas plānu.

Palmu (Pūpolu) svētdiena

Nedēļas Bībeles lasījums: Filipiešiem 2:1-30

10 Lūgsim par topošo draudzi "**Pilsēta**" Rīgā.

11 Lūgsim par Horvātijas Baptistu savienību ar 48 draudzēm un 2 000 draudžu locekļiem.

12 Pateiksimies un lūgsim par Jelgavas krievu draudzi un mācītāju Viktoru Abramovu. Lūgsim par jauniešu vadītāju draudzē un mācītāja ģimeni.

13 Pateiksimies Dievam par Svēto Vakarēdienu, kurā cilvēks tiek konfrontēts ar Dieva neizmērojamo mīlestību un Jēzus Kristus upuri.

Zaļā ceturtdiena

14 Pateiksimies par Jēzus Kristus paklausību Tēvam.

Lielā Piektdiena

15 Atvērsim savas sirdis Dievam un izsūdzēsīm grēkus.

16 Jēzus Kristus ir augšāmcēlies! Patiesi augšāmcēlies!
Kristus Augšāmcēšanās svētki. Pirmās Lieldienas

Nedēļas Bībeles lasījums: Filipiešiem 3:1-21

17 Pateiksimies par Kristus upuri un lūgsim, lai to vienmēr atceramies ikdienas gaitās.

Otrās Lieldienas

aprīlim

18 Lūgsim par Jordānijas Baptistu savienību ar 21 draudzi un 1 200 draudžu locekļiem.

19 Lūgsim par **Jūrmalciena draudzi** un sludinātāju **Kārlī Baštiku**. Lūgsim, lai draudzes locekļi būtu pastāvīgi ticībā, drosmīgi un dedzīgi izplatīt Evaņģēliju, lai Svētais Gars atver tuvinieku un citu apkārtejo sirdis Jēzum. Lūgsim par sludinātāju un viņa ģimeni, lai viņš kalpo Svētā Gara spēkā un vadībā.

20 Lūgsim par Latvijas valsti un vadītājiem.

21 Lūgsim par **Kandavas draudzi** un sludinātāju **Oskaru Jēgermani**. Lūgsim par draudzes tiekšanos pēc svētas, Kristum tīkamas dzīves, par iespēju piesaistīt līdzekļus un turpināt draudzes ēkas būvniecību un par iespēju iegādāties dzīvojamo treileri misijas vajadzībām Vidzemē.

22 Lūgsim par zemi, ko Dievs mums uzticējis.
Lielā talka 2017

23 Lūgsim par topošo draudzi **Ropažos**.

Nedēļas Bībeles lasījums: Filipiešiem 4:1-23

24 Lūgsim **Ķemeru draudzi** un sludinātāju **Ivanu Rošioru**. Pateiksimies Dievam par svētdienskolu latviešu bērniem. Lūgsim, lai Dievs dod kalpošanas prieku skolotājiem un rāda ceļu pie bērnu ģimenēm; lai Dievs rāda, kā būt par svētību Ķemeriem.

25 Lūgsim par Sirijas Baptistu savienību ar 13 draudzēm un 600 draudžu locekļiem.

26 Lūgsim par LBDS Sieviešu kalpošanas apvienību un tās vadītāju **Līviju Godiņu**. Lūgsim Dieva vadību un gudrību vadības maiņas procesā.

27 Lūgsim par **Krimuldas draudzi** un sludinātāju **Fridrihu Kaptānu**. Lūgsim, lai Dievs izredz draudzei svētdienskolotāju darbam ar bērniem.

28 Lūgsim par Baltijas Pastorālā institūta studentiem un pasniedzējiem.

29 Lūgsim par apmācību garīdzniekiem, draudžu padomēm un nozaru vadītājiem, kas šodien notiek BPI telpās.

Apmācība garīdzniekiem, draudžu padomēm un nozaru vadītājiem "Vienotība nav vienādība"

30 Lūgsim par **Kuldīgas draudzi**. Lūgsim, lai Dievs dod draudzei garīdznieku. Lūgsim par vienotību, par mazo grupu sekmīgu darbību un par jauniešu evaņģelizāciju.

SIRSNĪGI SVEICAM!

2. aprīlī Rīgas Semināra draudzes sludinātājam **Artim Lejiņam** 30 gadu jubileja.

16. aprīlī LBDS Ārmisijas darba vadītājam un Madonas draudzes mācītājam **Pēterim Eisānam** 45 gadu jubileja.

20. aprīlī LBDS sludinātājam **Jānim Akmens** 45 gadu jubileja.

Apmācība garīdzniekiem,
draudžu padomēm un nozaru vadītājiem

“Vienotība nav vienādība”

2017. gada 29. aprīlī
plkst. 10:00-17:00

Rīgā, Lāčplēša ielā 37, Baltijas Pastorālā institūta telpās

Lektors: Dr. Viljams Hoits (ASV)

Ticība Jēzum Kristum un vēlme strādāt pēc Viņa aicinājuma vēl nenozīmē, ka cilvēki automātiski spēj darboties kā komanda. Labu komandu raksturo savstarpējā uzticība, katra komandas locekļa iesaistīšanās, spēja risināt konfliktus, līdzatbildība un mērķtiecība. Lai to sasniegtu, katram komandas loceklim jābūt gatavam pastāvīgi mācīties un praktiski pielietot iegūtās zināšanas.

Šajā reizē runāsim un veiksīm praktiskus uzdevumus, lai izprastu, cik **atšķirīgi** esam, cik **svāriģi** ir būt atšķirīgiem un kā tik dažādiem cilvēkiem **veiksmīgi** strādāt komandā.

Vēlams, ka draudzes komanda ierodas vismaz 80% sastāvā.

Pieteikšanās līdz 10. aprīlim

Dalības maksa: 7 EUR (iekļautas pusdienas, kafijas pauzes, materiāli)

Vairāk informācijas un pieteikšanās: mob. 26314505,
e-pasts: oskars@saliedet.lv

RĪGĀ, MATEJA BAZNĪCĀ, MATĪSA IELĀ 50B

1. MAIJĀ 15:00

DZIESMU

DIENAS

KONCERTS

“Celojums”

PIEDALĀS:

SVĒTDIENSKOLU BĒRNU KOPKORIS

ORGANIZĒ – LBDS SVĒTDIENSKOLU APVIEŅĪBA
ATBALSTA – LBDS MUZIKĀLĀS KALPOŠANAS APVIEŅĪBA UN BALTIJAS PASTORĀLAIS INSTITŪTS

Talsu baptistu draudzes
Sieviešu kalpošana
aicina uz konferenci

“Kā ikdienā dzīvot
Svētā Gara spēkā”

29. aprīlī plkst. 10:00

Talsu baptistu baznīcā,
Krišjāņa Valdemāra ielā 34

Lekcija “Kā ikdienā dzīvot Svētā Gara spēkā” (Kristina Ēce)

Radošās darbnīcas:

- stikla trauku apgleznošana (Kristīne Smelte)
- dambretes turnīrs

Noslēgumā ekskursija pa Talsiem.

Lūdzam pieteikties līdz **23. aprīlim**,
zvanot Aijai Maķevicai (mob. 22831401)
vai rakstot uz e-pasta adresi: bd.talsi@gmail.com

LBDS Padomes informatīvs izdevums. Lāčplēša iela 37, Rīga, LV-1011, tālrunis: 67223379, e-pasts: vestnesis@lbds.lv, kanceleja@lbds.lv

baptistu
vestnesis

Izdevumu sagatavoja: biskaps Pēteris Sproģis, Žanna Drūnese, Silva Atvara, Līva Fokrote, Līvija Godiņa, Elza Roze
maketētājs Filips Tālbergs

Konts draudžu iemaksām, Baptistu Vēstneša iemaksām un ziedojumiem:
Latvijas Baptistu draudžu savienība, Reģ.nr. 90000085765
A/S SEB Banka, kods: UNLA LV2X, Konts: LV03 UNLA 0002 0007 01314

www.lbds.lv